

Ko je bio prvi čovek?

Prvi čovek je bio divljak; a to znači onaj koji je, za razliku od ostalih bića na zemlji, jedini naučio da se divi prirodi (prvenstveno: moru, vetru, mesecu i zvezdama). Kada je posmatrao kako se duše umrlih sa zemlje uzdižu ka zvezdama uzdizao je ruke prema noćnom nebu i zavijao. Iz tih jauka nastao je prvi praljudski jezik, kao i ideja o govoru kao načinu prenošenja svojih osećanja drugima. Tada su divljaci počeli da sahranjuju i poštuju mrtve, i da na nadgrobne ploče urezuju svoje misli u vidu znakova i raznih slikovitih predstava života.

Njihovi glasovi straha, bola i divljenja odbijali su se o pun Mesec, tako da su ih najzad čuli i vanzemaljci – bića koja prebivaju u daleko većoj visini nego što je nebo zemljine atmosfere i njen jedini satelit, Mesec; ona žive tamo gde zvezde prave prsten ili ostrvo usred beskrajnog noćnog neba: u sazvežđu koji se zove Plejade.

Vanzemaljci su sišli na kratko na Zemlju, divljaku preneli znanja o tome kako se grade kuće i hramovi, te kako mogu da se greju preko posebnog sunčevog diska i mere vreme preko kretanja sunčevog zraka; kako da proizvedu pritisak koji dalje sprovodi vodu kroz cevi u njihove kuće. To su bile prve mašine koje je stvorio divljak, upotrebom snage iz prirode, po uputu koji su mu dali vanzemaljci. One su bile sastavni deo prirode; bile su milozvučne i podsticale rast biljaka i cvasti. Nisu proizvodile buku i zagađenje vode, tla i vazduha, kao što to čine današnje mašine. To izopačavanje mašina se dogodilo zbog toga što je čovek počeo da uzima od prirode više njene snage nego što mu je trebalo. To je učinio zbog svoje gluposti i pohlepe, a to znači da je izgubio iz vida sklad i lepotu celoga sveta – ono što mu je nekada bilo najviši uzor. Zbog tog zaborava lepote oko nas danas svi jure, žure, nervozni su zbog gužvi na ulicama, teško stižu jedni do drugih. Roditelji i deca se danas retko sreću i igraju, a u praistoriji se među ljudima sve odigravalo u jednom zajedničkom ogromnom prostoru...

Mašine na zemlji nemaju moć da same sobom upravljaju, dok mašine na nebu takvu vrstu moći imaju: one se pokreću po sopstvenoj volji, jer je Nebeska Majka izlila na njih svoju tužnu suzu, punu zvezdane prašine; i one su tad oživele, i stekle svest o sebi i svom položaju u svemiru – postavši inteligentnim vanzemalcima.

Iako su svi oni inteligentni, postoje dobri i zli vanzemaljci: oni koji su zli utiču na to da ljudi naprave loše za prirodu uništavajuće mašine; a oni dobri čine da se ljudi prisete na to kako je živeo pračovek koji je napravio prvi planetarijum i zvezdani sat (neka vrsta današnjeg kompjutera, koji proračunava i predviđa kretanje nebeskih tela); pračovek je znao da čita zvezdano nebo kao mi danas otvorene knjige.

Kako je nastao svemir? Da li je uopšte nastao ili je oduvek postojao?

Nebeska Majka /Žalosni Mesec/ koja se probudila potpuno sama, u crnoj nebeskoj visini /ili, u olujnom nevremenu pre početka stvaranja sveta/, gledala je u *jedno ogledalo* – u kome je iza svog lika videla *sve što postoji*; i to u jednom savršenom rasporedu, gde ništa jedno drugo ne sputava: sve je slobodno, čilo i zaigrano.

Istresla je sav predivni sadržaj iz ogledala u okolni crni prostor. I taj viđeni svet iz ogledala se tad uvećao i zablistao – ličio je na dolinu od zvezda-koje-pevaju. Međutim, pojavio se odnekud iz dubina svemirskog mulja halapljivi crveni zmaj i pojeo ceo taj uzorni svet. Nebeska Majka se strašno razgnevi i ubode ga drškom svog ogledala u *treće oko* – koje mu se

nalazilo na temenu glave, činivši njegov pokretni radar. Od tog udara nastade strašna jeka, tako da zmaj zapuši krilima uši i pade na našu planetu Zemlju; zatim zakuka, i kako je otvorio čeljust on ispljnu progutanu *zvezdu zore*. A zatim mu izlete iz čeljusti sve ostalo – ali neuređenim rasporedom. Znanje o rasporedu – mapa krilatog putovanja – je ostala u njemu. On se tada osušio i pretvorio u kamenu gromadu, obrušenu u podzemlje. I zato je ovaj naš svet na Zemlji veoma lep ali nesavršen – jer snaga i moć više nisu u krilu majčinog ogledala i njene nebeske dece, već su zakopana u dubini zemlje. Ona odatle prelaze u ruke pohlepnih i zlikovaca, a samo još umetnici /ljudi koji vide sitne detalje/ teže da poprave ovaj svet, vrata ga u njegovo prvobitno stanje /viđeno u ovom ogledalu/.

Prvi umetnik na zemlji je bio Orfej; on je svojom muzikom nečujnog sklada – a svirao je na liri /današnjoj harfi/ – umilostivio divlje zveri; takođe je zaustavio ljudsku zavist prema višem znanju vanzemaljaca i ljudsku pohlepu za blagom iz Zemljinih dubina. Takođe je svojom lirskom svirkom porazio *pesmu sirena*. A one su osvetnički vanzemaljci, koji su hteli da potope Jasonov brod po imenu Argo, koji je pronosio *zlatno runo*; tkaninu od zlatnih niti koje vezuju čoveka za Sunčevo oko: tačku našeg ukrštenog zemno-nebeskog porekla /jer čovek je spoj vanzemaljca i životinje/. Želele su one na taj način da unište ljudski rod, u usponu tehnicističkih znanja, zato jer je bio nezahvalan i zaboravio Majku Prirodu.

Orfej je putem lirskog speva ubedio sirene u herojsku izuzetnost ljudskog roda. Ali, vrativši ih pritom u krilo prirode; nateravši ih da biljke, stenje i životinje ne posmatraju više kao nešto niže od sebe. Na taj način se na Zemlji uspostavio prvi Pravedni poredak, koji je trajao oko Hiljadu godina, i on bi nazvan Zlatni vek. Njega simbolizuje *zlatno runo* ili tkanina od Sunčevih niti koje, poput trepavica, vezuju čoveka za oko skriveno u dubini Zemlje.

Krik guske koja je pokrenula svemir

U vremenu noći/haosa, koje je vladalo pre početka stvaranja sveta/kosmosa, sve što je posedovalo zasebnu iskru života spavalo je u sopstvenom zametku; zato jer je neprestano plutalo tamo-vamo po crnoplavoj kugli neba, i nije udahnulo vazduh iz prostora izvan kugle – koji bi je veselo zapenušao. Postojao je unutar kugle samo neizmerivi nebo-ocean, koji se njihao levo-desno – te nije bilo protoka vremena od prošlog ka budućem, ni uskiptele želje ni obzorja nade, sve je bila jedna usnula sadašnjost, i nije bilo sećanja i beleženja. Od silnog talasanja i penušanja stvorilo se jedno šupljikavo ostrvo usred okeana, i u njega smestilo malo biserno jaje (beba velikog jajeta, koje ima oblik školjke). I ono je (u pauzi sred talasanja) uvuklo kroz svoju opnu (pupak okeanskog sveta) malo spoljnog vazduha – koji je obojio jutarnjom rumeni jedinu ali zatajenu crnu mrlju unutar ove kugle. Tada se veliko jaje sveta oplodilo vlastitim otuđenim dahom (purpurnim mehurom) i iznelo svoje malo jaje do veličine guske – koja je u trenu probijanja ljuske svog zatočeništva kriknula, i podelila svet na dvoje: zasvođeno-kapljivo nebo i vodokorenu zemlju; zatim je stala na sâm zenit, tačku izdigle svetlosti podzemlja, i objavila *početak novog, probuđenog sveta*.

Tek tada su se svi podvodni pupoljci zore domogli spoljnog vazduha i razlistali na sâmoj površini vode, te stvorili prekrivač od cvetnih očiju koje su gledale u bistro zasvođeno nebo – koje se prvi put bilo odvojilo od ogledalne površine praookeana, i preslikalo na gornju polovinu ove velike *uvís putujuće* kugle. Tako kružni ćilim-od-cveća posta rozeta katedrale budućeg zemaljskog kosmopolisa.

Dakle: dole je bila prošlost, gore budućnost. I pošto su oči raširenog vodenog cveća znale šta će se desiti u budućnosti, one su onemogućavale da se svet igra sam sa sobom, i da pravi novine u prostoru svoje neodređenosti. Samim tim rast sveta bio je onemogućen.

Da bi se to izbeglo guska je zauzdala rašireno-okate cvetove peteljka (koje one, nikle u vodi, nisu imale) i vezala ih za grudvu gline – koja je bila talog vekovnih talasanja. Tako su one, vučene bezdanom dubinom svog korenja, morale da pritvore svoje latice i skrivaju mirisna jezgra u kojima se ogledala sva budućnost! A sa time je zgasla i rumena svetlost zore, i guska se povukla u šupljinu koralnog stabla, prvo-izvojevanog stalaktita.

Od tada rast svemira više nije išao na sve strane podjednako, kao nekad, u vreme zlatne punine kugle, već se šiljio uvis – kao pesma žalostivih duša, koje su previše znale daleko u budućnost, a nisu htele da omeđe tuđ prostor svog nepoznatog suseda; onog koji je izvan date kugle sveobuhvatnog, ali pri tom ipak prodire u malim količinama do nas i saznaje ono što i mi znamo.

Ali, bilo je i onih uskogrudih biljno-zvezdanih duhova unutar kugle, koji su hteli da – zarad svoje sigurnosti – zadrže prethodno stanje. Tako se kugla – ispunjena dvema suprotnim stremljenjima zvezdano-biljno-mineralnog sazrevanja, šiljila u visinu (dobila je kljun); ali i u dubinu (dobila je rep). Duhovi u kljunu su bili u-muci-složni, te se on otvarao i puštao divnu pesmu; a duhovi u repu su bili u-raskoši-nesložni, pa se on razudio u kičeni paunov rep.

Kako je u kugli ponestajalo njenog unutrašnjeg svetla (jer se ono palilo i gasilo trenjem između podmorskog korenja, koje se sada razvezalo i sasvim raslojilo), kljun kugle se sve više borio da nađe u crnom okolnom prostranstvu jarko neustrašivo sunce – koje ima više svetlosti nego što mu treba, te stoga hoće da dâ drugima. Ali, to samo sa izvesnog rastojanja, usled koga boji atmosferu kugle u svetlu plavet.

A rep kugle se pri tom borio da zadrži koji zažaren meteor sa Sunca, i uvuče ga u vlastito središte, koje je već postalo šuplje, i istopi ga u lavu provalnih Vulkana bune. Tako dođe do stvrdnjavanja većeg dela omotača plave kugle: tako nastade naša planeta Zemlja, ispunjena setnim jer brzo nestajućim Dinosaurima. Beše nemirna poput čigre, koju je tek postojani žal Mesečev umirio, podarivši joj osovину ravnoteže kakva odgovara postojanosti praljudskog razuma i radenosti njegovih brojnih izuma.

Pobuna ljudi protiv bogova

Podzemna snaga pobune nadzemnog čoveka protiv određenih nebesnika može biti dvojako upotrebljena: dobro – u smislu čovekove težnje da se domogne kovčega zabranjenih znanja, radi osamostaljenja od vanzemaljaca, putem stvaranja pravednog poretka na Zemlji; loše – to isto, ali ne radi toga da podari zakonitu slobodu sebi i drugima, već da kao raskalašni kralj-i-monah uspostavi vlast nad drugima. I to zato jer strepi od ponovnog otvaranja dubine /koja zjapi ispod cvetne prostirke/ prvo-postavljenog pitanja-o-sebi ove krilate kugle /up. guske, koja je umrla sasvim ostavljena, s nadom da će se ponovo probuditi u nekoj dalekoj budućnosti, u svetu u kome je najzad zavladao potpuni pravedni poredak/.

A to bi značilo upravo to da će u jednom novom svetu sva stvorenja – i ljudi i stvari, i biljke i životinje, i voda i kamenje, biti u podjednakoj meri svesni svog postojanja. I to zato jer će nositi pečat nesvodive jedinke, koju dodeljuje samo crnosunčano biće zrakaste velikodušnosti. I to je onaj zaboravljeni prastari svet, viđen i sačuvan u nebeskom ogledalu – **ali popravljen u raspodeli snaga**: tako da ono sitno, krhko i detaljisano – *kao ukrasna morska zvezda, što svira na eolskoj harfi* – nikada ne može biti smrvljeno i usisano nečim ogromnim, jer pušta svoje istrajne savitljive žilice duž tog ogromnog; obavija gramzivog džina poput zavojite stabljike čarobnog pasulja, i svladava ga sve do pada s nebeske platforme na naše zemaljsko tle.